

Ockenburg in verval

In Nederland gaan we wat ambivalent om met oude gebouwen. Ik zeg met opzet 'we', want als die ambivalentie voor iemand geldt, ben ik dat wel. Twee zielen wonen, ach! in mijn borst. De ene ziel is van opgeknapt is netjes, van onderhoud en herbestemming, de andere ziel houdt van verval. Teloorgang, erosie, de tand des tijds. Zolang een gebouw maar niet afgebroken wordt. Want afbreken, dat doet pas echt pijn. Uitgegumd verleden.

Neem nu de voormalige strokartonfabriek De Toekomst in Scheemda. Sinds de sluiting in 1968 ligt de fabriek er vervallen bij. Ik vind dat eigenlijk wel mooi, dat verval. Toch schijnt het er nu echt van te komen: het gebouw krijgt een nieuwe bestemming. Nou ja, eerst zien, dan geloven natuurlijk. In elk geval is afgelopen november het bestemmingsplan aangepast. Dat is alvast een begin. Plannen waren er jarenlang genoeg, maar in plannen kun je wonen noch werken.

In Den Haag staat een soortgelijk geval: Landhuis Ockenburg, gelegen op het gelijknamige landgoed, een prachtig park aan de zuidwestkant van de stad. Het landgoed werd in 1650 aangelegd, het landhuis rond 1720 gebouwd en in 1845 in neoclassicistische stijl verbouwd. In 1931 werd het landgoed gekocht door de gemeente Den Haag en sindsdien heeft het huis verschillende functies gehad. Als laatste was het een jeugdherberg. Daartoe werd in de jaren 70 een vier verdiepingen tellend gebouw van staal en glas aan de achterkant van het oude landhuis vastgeplakt. Sinds 1998 staat het complex leeg en vormt het een prooi van de elementen. Die doen langzaam maar zeker hun vernietigende werk. De prachtige houten balustrade is in-

FOTO: FRANK VAN DAM

middels verrot, net als de kozijnen, en het pleisterwerk vertoont scheuren en gaten.

Landhuis Ockenburg wordt een 'Grand Hotel' annex conferentiecentrum. Althans, dat is het plan. De ontwerpschetsen zien er

veelbelovend uit, maar ook hier geldt: eerst zien, dan geloven. In de tussentijd wordt het landhuis voor de veiligheid bewoond, zij het volstrekt liefdeloos. De stalen aanbouw aan de achterkant is in 2010 gedemonteerd en krijgt elders in de stad een nieuwe bestemming.

Het landhuis staat er ondertussen troosteloos bij. Wachtend op andere tijden. •

De elementen doen
langzaam maar zeker
hun vernietigende werk

www.stadinzicht.blogspot.com